

MOTÝL

Martina
Jakubová

Líštička

Lístička

Copyright © Martina Jakubová 2019

Design © Motýľ design 2019

Cover photo © bezikus / PLOtulitStocker / shutterstock.com

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2019

ISBN: 978-80-8164-180-0

Martina Jakobová

Líštička

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Venujem ocinovi... velmi nám chýbaš

Úvod

Nie, to nemôže byť pravda! Chcem zaspať a zobudiť sa s vedomím, že to bol iba zlý sen. Celý ten čas... Lekári tvrdili, že to bude v poriadku. Mýlili sa? Alebo klamali? Sľúbili predsa...

Zatváram unavené oči, aby som sa vyhla sústrastným pohľadom sestričiek.

Mám chuť skríknúť, aby na mňa prestali zízať. Nechcem, neznesiem tie ich ľútostivé pohľady. Aj tak im je to jedno. Vidia to dennodenne, voči bolesti a smrti sú už imúnne. Som pre nich len jednou z mnohých. Zajtra už budú ľutovať ďalšiu a potom zase ďalšiu.

Lenže ja sa s tým nezmierim. Nie, musí existovať cesta. Je priskoro na to, aby sa to všetko skončilo.

Prosím, Bože, ak tam niekde si, rozmysli si to. Povedz, že si sa pomýlil a vráť všetko späť! Toto nie je fér. Čo bude so všetkými plánmi...? Nemôžeš ich len tak lusknutím prstov zničiť. Je toho ešte tak veľa, čo som... čo *sme* chceli urobiť.

Cítim, ako lieky pomaly začínajú zaberat'. Nevládzem už plakať, po líkach mi stekajú posledné oneskorené slzy. Myseľ sa mi pomaly zahmlieva a prestávam tú neutíchajúcu bolesť vnímať.

Viem, že keď sa prebudím, všetko bude zase dobré.

Budeme mať pred sebou celý život a možno sa konečne dostaneme k tomu... k tomu...

1. kapitola

Pred štyrmi rokmi

Naozaj som sa snažila upokojiť a nepodliehať panike. No bolo to, ako pokúsiť sa stáť pokojne pod gilotínou.

Nastúpila som do autobusu ako kôpka nešťastia, křčovito zvierajúc tyč, aby som sa pri prudšom zabrzdení nezviezla na zem alebo niekomu na kolená. Ale hlavne preto, aby sa mi od strachu nepodlomili kolená a aby som sa vôbec udržala na nohách.

Posledné týždne som presviedčala seba samu, že to bude v poriadku. Neúspešne. Za uplynulý mesiac som si na Googli našla aspoň desať rozličných chorôb, ktoré by na moje príznaky sedeli, a hociktorú z nich by som dnes brala všetkými desiatimi. No strach už bol zakorenený príliš hlboko.

Predo mnou sedela stará babka a ja som v duchu odhadovala jej vek. Sedemdesiat? Osemdesiat? Hanbila som sa za tú myšlienku, no tak ako veľakrát za poslednú dobu som sa v duchu pýtala... *Prečo ja? Ona si už toho predsa toľko odžila. Nemám aj ja právo dožiť sa aspoň takého veku? Ved' som ešte v živote dokopy nič nezažila. Chcem si založiť rodinu, mať deti a prežiť dlhé roky spokojného života, kým nastane koniec.*

Nič predsa ešte nie je isté. Na chvíľu som zavrela oči a snažila sa myslieť pozitívne. Pozitívne myslenie je pri chorobe veľmi dôležité.

Nech však bude moje myslenie akokoľvek pozitívne, výsledok dnešnej kontroly nezmení.

Lekár má už teraz moje výsledky na stole, zahrabané pod papiermi ostatných pacientov, ktorí vstúpia do jeho ordinácie predom mnou.

Mala by som sa tešiť, že mi zostáva ešte trochu času pred monológom, ktorý môže znamenať koniec môjho života. Alebo by bolo lepšie mať to čo najskôr za sebou?

Nie, ešte na to nie som pripravená.

Potrebujem ešte pár hodín, dní, pár desiatok rokov.

* * *

Prekvapilo ma, že som vôbec bola schopná vystúpiť na správnej zastávke. Neistým krokom som zamierila k peknej novej budove. Vôbec sa nehodila k tomu, čo ukrývala. Ak mala v ľuďoch vyvolať lepší pocit a navodiť pohodovejšiu atmosféru, tak so mnou to architektovi nevyšlo.

Ani keby som vchádzala do perníkovej chalúčky, nedokázala by som sa uvoľniť. No... dobre... to asi nebol práve ten najsprávnejší príklad.

Ešte som chvíľu otáľala pred presklenými dverami a až potom som váhavo vyšla tých pár schodov.

Okolo mňa sa premlelo zopár ľudí. Niektorí dnu, iní von, obchádzali ma, kým som tam nepohnuto postávala.

„Ste v poriadku?“

Nepriťomne som sa obrátila za hlasom.

Vo dverách stál chalan, či skôr mladý muž, a pridržiaval mi dvere.

„Idete dnu?“ zvedavo si ma prezeral.

Je celkom pekný, prebleslo mi hlavou, ale vzápätí som si uvedomila, že čoskoro to už bude možno jedno.

„Asi áno, ďakujem,“ zahabkala som a načiahla sa za dverami.

Usmial sa na mňa a ja som mu napriek všetkému na chvíľu úsmev opätovala. Mal totiž ten najkrajší a najnákazlivejší úsmev, aký som kedy videla.

Prešla som okolo neho a kým sa za mnou zavreli dvere, neodolala som a ešte raz sa za ním obzrela.

Potešilo ma, že aj on sa otočil za mnou. Vymenili sme si ešte raz úsmevy a potom sa dvere zavreli. On zostal za nimi zvonku a ja som ostala uväznená v tejto strašidelnej budove.

Chcela som vybehnúť von, spýtať sa ho, či nechce ísť napríklad na kávu a zabudnúť na dôvod mojej návštevy.

Namiesto toho som hryzúc si od nervozity peru naklonila hlavu a študovala zoznam ambulancií na jednotlivých poschodiach.

Našla som tú svoju a nedobrovoľne zamierila ku schodom.

S každým jedným som sa cítila čoraz horšie.

* * *

Plastová stolička bola nepohodlná, ale nedokázala som sa na nej ani pohnúť. Strnulo som na nej sedela a už takmer polhodinu stále dookola čítala prvé tri riadky z článku o... vlastne ani neviem o čom. Časopis som si kúpila ráno na zastávke, aby som v čakárni prišla na iné myšlienky, ale nebola som schopná prestať myslieť na to, čo mi lekár povie.

V hrdle som mala obrovskú hrču a z času na čas som rýchlo zažmurkala, aby som sa ubránila slzám. Nepotrebovala som predsa ešte viac desiť ľudí, ktorí tam sedeli so mnou.

Nenápadne som sa občas obzrela po niektorom z nich a snažila sa na ich tvárach vyčítať rovnaký strach, aký som pociťovala ja. Pri všetkých starších ročníkoch sa ma stále znovu a znovu zmocňovala frustrácia, že oni dostali toľko času a ja tak málo.

O ničom ešte nie je rozhodnuté, hovorila som si stále dookola a vymenúvala si, čo všetko vo svojom živote zmením, ak to dnes dobre dopadne, ale neznelo mi to veľmi presvedčivo.

V duchu som si premietala, ako to oznámim rodine a známym. Mamu z toho klepne. Vytiahla som z kabelky vreckovku a kým som predstierala, že si fúkam nos, rýchlo som si nenápadne poutierala kútiky očí. Len sa nerozplakať.

No tak, daj sa dokopy! Treba stále veriť.

V taške mi zavibroval mobil, ale nebola som v stave odpovedať. Nikto z môjho okolia netušil, kde dnes som a prečo. Ešte stále som sa so svojím strachom nedokázala nikomu zveriť.

* * *

„Prepáč, ale si okej?“

Vystrašene som vzhliadla od dokrkvaného časopisu. Na chvíľu som si myslela, že ma už volajú dnu podľa toho strašidelného zoznamu, do ktorého som sa po príchode zapísala.

Zistila som však, že si len ku mne prisadol nejaký mladík. Teda... bola som si takmer istá, že tam predtým nesedel, ale moje vnímanie okolia bolo v tých chvíľach dosť skreslené.

„Prosím?“ zašepkala som, aby som nevzbudzovala pozornosť.

„Ja len, že ťa už chvíľu pozorujem a vyzeráš neskutočne vystresovaná. Tak zisťujem, či ti môžem nejako pomôcť.“

Prihováral sa mi tichým hlasom so zvedavo naklonenou hlavou.

Pozrela som mu do tváre, potom na svoje ruky ničiace papier a znovu na neho. Mohol byť tak v mojom veku.

Vyzeral dobre a ja som takmer vybuchla do hysterického smiechu nad tou absurditou, že práve dnes mi osud do cesty posielal samých pekných chlapov.

Je to od neho naozaj krutý žart.

Ten chalan si však môj výraz vysvetlil zle a opätovoľ mi to, čo pokladal za môj úsmev.

Mala som chuť spýtať sa ho, či dokáže robiť zázraky, lebo len tak mi môže pomôcť, ale namiesto toho som pokrútila hlavou.

„To čakanie je hrozné, čo?“ nedal sa odbiť a preložil si nohu cez nohu. Hypnotizovala som tenisku, ktorú mal vloženu na stehne a nechala to bez odpovede.

„Si tu prvý raz?“

Chcela som sa stiahnuť do svojej ulity a vypnúť vnímanie jeho hlasu. Prečo mi kladie také hlúpe otázky? Prosila som sa mu o rozhovor? Vyzerám na to, že sa mi chce nezáväzne rozprávať o tom, prečo tu som?

„Ja som sa tu už párkrát otočil. Dnes zistím, či liečba zabra.“

Netúžila som sa s ním rozprávať, ale jeho slová som nedokázala ignorovať. Z nejakého chorého dôvodu som sa túžila dozvedieť viac. Jasné, že vie, prečo tam som. Tak ako to ja viem o ostatných, ktorí tu sedia.

Uvedomila som si, že je to vlastne prvý človek, teda okrem lekárov, kto tuší, čo sa so mnou deje, a premkol ma istý pocit spriaznenosti. Pozrela som na neho ako na spolubojovníka a prvá reakcia, na ktorú som sa zmohla, bola

súcitná grimasa. Asi by som mala vyzerat' povzbudivejšie, ale nevedela som povzbudiť ani seba samu, nie ešte niekoho iného.

„Netráp sa. Určite to bude fajn. A s tebou takisto. Treba tomu len veriť.“

Úkosom som na neho pozrela, prekvapená, že niekto v tejto miestnosti dokáže vyžarovať toľkú pozitívnu energiu. Obdaril ma širokým úsmevom a na malinkú chvíľu som pocítila nádej.

„Tak čo? S čím si tu?“

Tie slová znova spôsobili, že som sa ponorila hlbšie do seba. Túžila som sa aspoň niekomu zveriť so svojím trápením, no zároveň som sa bála, že keď to po prvý raz vyslovím, stane sa to skutočne pravdou.

2. kapitola

Hoci som mu na to nebola schopná odpovedať, aj tak sa najbližšiu polhodinu snažil prebrať všetky témy vhodné na odlákavie pozornosti. Aspoň čiastočne sa mu podarilo odvieť moje myšlienky od toho, čo ma čakalo dnu. No aj tak ma myklo zakaždým, keď sestrička vyšla von a prečítala ďalšie meno.

Volal sa Martin a pracoval ako programátor pre nejakú firmu. Nevyzeral ako itečkár, ale nemala som veľmi s kým porovnávať.

Snažil sa vydolovať nejaké informácie aj zo mňa, no rýchlo pochopil, že v mojom stave sa hodím maximálne na funkciu poslucháča. Aj to nie veľmi kvalitného.

Keď znovu vyšla sestrička a zavolala jeho meno, vydesene som sa strhla. Na ňom však neboli viditeľné žiadne obavy. Len sa postavil a s úškrnom sa rozlúčil.

„Drž mi päste, Katka,“ povedal a zmizol za bielymi dverami skôr, ako som stihla niečo odvetiť.

Výborne. Teraz som sa okrem strachu o seba musela stresovať ešte aj kvôli nemu. Nemohol ostať jedným z anonymných prisídiacich?

Pohľadom som hypnotizovala dvere a bála sa, s akou náladou vyjde von. Čo mu poviem, ak to dopadne zle? Mrzí ma to? Tie slová na to asi nestačia.

Kožu okolo nechtov na palcoch som už mala ohryzenú do krvi, keď sa dvere znovu otvorili. Zadržala som dych a s napätím čakala, čo bude ďalej.

Vyšiel von a ihneď sa ku mne obrátil s víťazoslávnym úsmevom. Uľahčene som si vydýchla, snažiac sa nemyslieť na to, ako mu ten úsmev závidím. Pokúšala som sa mu ho oplatiť, ale na tvári sa mi zjavila zrejme len jeho chabá napodobenina.

Hneď za ním vyšla sestrička a zavolala moje meno. V tej chvíli som takmer zamdlela na stoličke. Ešte predsa nanišliel môj čas. Vedela som, že medzi Martinom a mnou tam bol napísaný jeden pán. Chcela som sa ohradiť, že určite došlo k omylu, ale sestrička netrpezlivo pozerala mojim smerom a jej tvár naznačovala, že tam nebude čakať večne.

A tak, hoci psychicky nepripravená, som so stiahnutým žalúdkom prešla okolo Martina, ktorý sa na mňa stihol povzbudivo usmiať, a vošla som dnu.

* * *

Ako v tranze som vyšla z ordinácie a zamierila čo najrýchlejšie preč. Až keď som zašla za roh, oprela som sa o stenu na prázdnej chodbe a rozklepane vydýchla.

Neuvedomila som si, že za mnou niekto išiel, až kým mi na pleci nepristála niečia ruka. Vyplašene som pozrela hore obávajúc sa, že to za mnou vybehla sestrička, aby povedala, že lekár mi prečítal nesprávne výsledky a všetko je úplne inak.

Bol to však Martin, ktorý na mňa nervózne pozeral. „Si v poriadku?“ spýtal sa ma opatrne a ruku mal stále položenú na mojom pleci.

Chvíľu som na neho neveriacky pozerala a potom som nebadane prikývla.

„Ako to...“ začal sa ma pýtať, ale nedopovedal. Chcel vedieť, čo mi povedal lekár, ale bál sa pokračovať. Nečudovala som sa mu. Čo by mi povedal na zlú správu po tom, čo jeho výsledky dopadli dobre?

„Čo tu vlastne robíš? Čakáš ešte na nejaké ďalšie výsledky?“ Netušila som, ako dlho som bola v ordinácii, ale musela to byť celá večnosť. Aspoň mne to tak rozhodne pripadalo. Mal byť predsa dávno preč. Alebo že by nedopadol tak dobre, ako sa tváril, keď sa vrátil do čakárne?

„Čakal som na teba.“

Prekvapilo ma to a hneď som si uvedomila, že aj potešilo.

Stále na mňa pozeral s vyčkávajúcim pohľadom. Nepýtal sa, čakal, kým mu to poviem sama.

Netuším, prečo som to v tej chvíli urobila. Bola to totálne bláznivá, spontánna reakcia na to, čo som sa pred chvíľou dozvedela.

Oči sa mi zaliali slzami a ja som sa mu vrhla okolo krku. Zachytil ma a objal okolo pliec. To, že som ho v tej chvíli divoko pobozkala, ho určite neprekvapilo o nič menej ako mňa.

V živote som nikdy nič také šibnuté neurobila. Lenže ak som niekedy mala dôvod správať sa bláznivo, tak to bolo presne v tej chvíli.

Hoci odo mňa nič také nečakal, nezostal zaskočený dlho a môj bozk mi po pár sekundách vášnivo opätoval.

Až keď okolo nás po chvíli niekto prešiel a nenápadne si odkašľal, aby nás upozornil, kde sa nachádzame, sme sa od seba odtrhli.

V jeho očiach sa odzrkadľovalo priveľa emócií, než aby som ich bola schopná prečítať.

O krok som odstúpila a trochu zahanbene si zastrčila neposlušné pramene vlasov za uši.

„Prepáč, potrebovala som to zo seba dostať, aby som sa nezbláznila.“

Spokojne sa uškrnul. „Som ti naďalej k dispozícii. Ale kým budeme pokračovať, mohla by si mi konečne povedať, ako to dopadlo? Lebo stále si nie som istý, či sa tešíš, alebo si zúfalá. A ak ma v tej neistote necháš čo i len ďalšiu minútu, asi to neprežijem.“

„Bol to falošný poplach,“ dostala som zo seba a oči sa mi znovu zaliali slzami šťastia.

Cítila som sa, akoby môj život začal odznova. Práve som dostala druhú šancu.

Chytil mi tvár do svojich dlaní a palcami zotrel stekajúce slzy. Potom sa ku mne pomaly nahol a dal mi jemný bozk na čelo.

Pustil ma, chytil ma za ruku a preplietol si svoje prsty s mojimi. Usmial sa na mňa a vykročil ku schodom.

Spýtavo som pozrela na neho a potom na naše prepletené ruky.

„Kam ma to vedieš?“

„Predsa oslavovať.“

Nemusela som ani pozrieť na hodinky, aby som vedela, že ho poznám menej než dve hodiny. Napriek tomu som si nevedela predstaviť lepší program.

* * *

„Nemusíš sa vrátiť do práce?“

Pozrel na mňa, akoby som spadla z hrušky. „Naozaj si myslíš, že by som v takýto deň dokázal obsedieť v robote? Ty si tam vari chcela ísť?“

„Nie.“ Nedopovedala som, že aj keby som to mala v pláne, teraz by som to bez mihnutia oka zrušila.

Stále sme sa držali za ruky a ja som poslušne kráčala vedľa neho. Bolo mi úplne jedno, kam ma vedie. Po tom, ako ma lekár uistil, že nejde o zhubný nádor, sa všetko okolo mňa rozjasnilo a hoci som bola ešte stále trochu roztrasená, nič nedokázalo ubiť moje šťastie z toho, že nezomieram.

Vošli sme do kaviarne a tam ma zatiahol do malého výklenku v rohu miestnosti skrytého pred očami ostatných hostí, ktorí tam však aj tak o takomto čase ešte neboli.

„Asi tu nie si prvý raz,“ pousmiala som sa, keď som zbadala stolík a malú pohovku s vankúšmi, na ktorú sa zmestili dvaja ľudia len vtedy, ak k sebe mali veľmi blízko.

„Tuším som sa tu už raz či dvakrát zastavil.“ Uškrnul sa a stiahol ma k sebe na gauč.

„S kamarátmi?“ zatiahla som nevinne a so zdvihnutým obočím ošacovala tento intímny priestor.

„Žiarliš?“ naklonil sa ku mne a zašepkal mi to provokačne do ucha.

Pred odpoveďou ma zachránila drobná usmiata čašníčka, ktorá prišla zobrať našu objednávku.

„Kávu?“ pozrel na mňa. Prikývla som a pozrela na čašníčku.

„Poprosím kapučíno.“ S úsmevom si to zapísala a pozrela na Martina. Aspoňže sa netvárila, že ho pozná, lebo áno, pravdaže som žiarlila.

„Pre mňa dvojité espresso. K tomu dva poháre vody, fľašu šampanského a dva celozrnné sendviče s kuracím mäsom. Nie si vegetariánka, však?“ Poslednú vetu už venoval mne, na čo som sa zmohla len na prekvapené pokrútenie hlavou.

Znovu sa otočil k čašníčke. „To bude zatiaľ všetko, ďakujem.“

Len čo sa stratila za rohom, objal ma okolo ramien a priťahol si ma bližšie k sebe. „Tak, kde sme to skončili?“ Bola to len rečnícka otázka, lebo len čo to dopovedal, pritlačil svoje pery na moje a začal ma bozkávať, akoby to malo byť posledný raz v živote.

Pre mňa to zase bolo, akoby to bolo prvý raz a jeho nadšenie som mu vďačne opätovala.

* * *

Hoci sme sa do sendvičov pustili skôr než do tej fľaše šampanského, začínala som cítiť, ako mi alkohol stúpa do hlavy. Čo by sa dialo, keby sme ho boli otvorili na prázdny žalúdok, to radšej nechcem vedieť.

To, že som mierne pripitá, som si uvedomila, až keď som vstala, aby som odbehla na záchod.

Trošku sa mi zakrútila hlava a celou cestou cez kaviareň som sa pekelné sústredila na to, aby som išla rovným krokom. Nevie, či sa mi už niekedy podarilo opit' o takomto čase. Sediac na mise som žmúrila na hodinky a prekvapene si uvedomila, že tam sedíme už takmer tri hodiny.

Pousmiala som sa pri spomienke na to, ako sme ten čas produktívne využili. Mala som pocit, že o ňom viem viac ako o svojom bývalom frajerovi. A tým nemyslím len to, že sa úžasne bozkáva.

Keď som prechádzala okolo baru, pousmiala som sa na čašníčku a snažila sa nemyslieť na to, čo všetko už dnes videla, keď sa nás občas prišla opýtať, či niečo nepotrebuje. Postupne pochopila a chodila čoraz sporadickejšie.

Vklzla som vedľa Maťa, ktorý práve s niekým telefonoval. Usmial sa na mňa a chytil ma za ruku.

„Okej, okej, soráč. Mal som vypnuté zvonenie a trochu som sa pozabudol.“

Započúval sa do hlasu na druhej strane a prstami zatiaľ jemne prechádzal po mojej dlani. Oprela som si hlavu o jeho plece a spokojne zavrela oči. Keby nás tam v tej chvíli niekto pozoroval, určite by si nepomyslel, že sme sa zoznámili len dnes. Potichu som sa nad tým šialenstvom zasmiala. Sklonil hlavu a pozrel na mňa s nevypovedanou otázkou v očiach. Ja som mu opätovala úsmev a pokrútila hlavou naznačujúc, že sa nič nedeje.

„No, niečo mi do toho prišlo. Povieť ti potom. Jasné, večer sa vidíme. Tak zatím. Čau.“

Zložil a priložil si moju ruku k perám. Začal mi bozkávať končeky prstov, na čo som neodolala a trochu ho podpichla.

„Práve som sa vrátila z večera, ak ti to nevádi.“

Zasmiala som sa, keď ma prudko pustil a začal si opakom dlane utierať jazyk a akože znechutene vyplúvať sliny.

Keď uvidel, ako sa na ňom zabávam, pritiahol si ma znovu k sebe a vtisol mi doprostred dlane horúci bozk.

„Stále nemôžem uveriť, ako sa dnešný deň zvrtol z absolútne hrozného na totálne úžasný.“